
◆ ST. OLAV ◆

Redaktør: Mgr. Irgens. Medarbeidere: mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrd Undset, Lars Eskeland.
ST. OLAVS REDAKSJON, AKERSVEIEN 5 - OSLO - TELEFON 13743

INNHOOLD: Maidronning — jomfruelighetens ideal. — Hvem vil støtte vår katolske presse. — Legemsøvelser og sport. — Den Katolske religion. — Menighetsskolen i Bergen. — Internasjonal pressekongress i Rom. — Lydige foreldre. — Ungdomsfest. — Aftenunderholdning i Fredrikstad. — Herhjemme — og derute. —

RETT + OG + SANNHET

Maidronning = jomfruelighetens ideal.

I en verden, hvis innhold er materialisme og umoral, forståes ikke mer at jomfruelighet kan være et *kall*, en livsoppgave. Ti for de, hvis eneste livsmål er nydelsesyke og tilfredsstillelse av alle de instinkter som vi har felles med dyrene uten at de ofrer en tanke eller en følelse på det avgjørende som *er mennesket* — vil ordene i bergpredikenen alltid være gåtefulle: «Salige er de rene av hjerte, ti de skal se Gud!» Og de vil heller ikke forstå ordene om de som er avholdende for Guds rikes skyld.

Mange er disse jordens barn, men stadig blomstrer på den samme jord jomfruelighetens utallige liljer. De mange, som helt bevisst frivillig velger og med et frivillig løfte besegler sitt valg av jomfrueligheten.

Alle våre katolske klostre er slike liljehaver med sine millioner av ordenssøstre, som i alle land er bærere av det jomfruelige ideal og op imot hvem nyhedningenes lær ikke kan mønstre en tilsvarende sum av fred, barmhjertighet, renhet, offermot, uegennytte og offervilje. Fra denne katolske kjerne stråler alt dette ut i rikeste fylde. Og aldri kan man anerkjenne nok, takke nok for de tjenester som disse stille beskjedne representanter for den kristne jomfruelighet yder den lidende menneskehet og har ydet den gjennom århundrer som den dag i dag.

Og ingen må komme og si: jomfrueligheten er et sterilt ideal, fordi det ikke kjenner til moderskapet. For den ekte kristne og inspirerte jomfruelighet omslutter en åndelig moderlighet, som alle alvorlige og sannhetskjærlige mennesker må beundre.

Er ikke den jomfruelige «barmhjertige søster» eller

opdragerinne en åndelig mor for de lidende og de små som betros hennes omsorg? Gir hun ikke sitt hjertes innerste og dypeste kjærlighet til de hjelpeløse? Heroisk moderomsorg og heroisk modertroskap og moderplikt stiller disse jomfruelige personligheter i menneskehetens tjeneste. Og helt uegennyttig — i den høieste og reneste moderlighets ånd.

Ti det er kristendommens store innsats at den ved siden av det materielle og rent legemlige har oppstillet et sedelig ideal, så at alt annet gjennomlyses og forklares av det. Ti vel er det legemlige moderskap et av Guds skaperverker, men det må aldri skilles fra den åndelige moderlighet. Og denne er også jomfruelighetens uadskillelige smykke.

Ti det er en kjensgjerning: en slekt som omfatter mange bevisste og offervillige jomfruelige medlemmer teller også blandt sig mange dype moderlige naturer. En ren ungdom er jo også den beste forberedelse til et senere fullt utviklet og hellig moderskap.

I Maidronningen, i Guds jomfruelige moder, ser vi jo den reneste jomfruelighet forbunden med den høieste og mest fullkomne moderlighet.

Jomfru-moderen, deri ligger Himmeldronningens enestående ophøielse. «Se — fra nu av skulle alle slekter prise mig salig —». Og til denne hellige jomfru stiger bønner om forbønn op — bedt med abbed Perreyves ord:

Hellige jomfru — i dine hederskronede dager, glem ikke jordens sorg!

Se i godhet til de som ennu lider!

Til de som kjemper imot vanskeligheter, og som stadig må smake livets bitterhet!

Ha medlidenhet med de som elsker og som er adskilte!

Ha medlidenhet med hjertenes ensomhet!

Ha medlidenhet med vår tros svakhet!

Ha medlidenhet med de som er betrodd oss!

Ha medlidenhet med de som gråter, med de som ber, med de som frykter — —

Be for oss alle om håp og fred!

Hvem vil støtte vår katolske presse?

Vi tilstår, at vi helt bevisst med tydelig og klar tendens gjengir følgende artikkel, som Maurice Vaussard har skrevet i «La Vie Catholique». Den vet nemlig best hvor skoen trykker som har den på, og *vår* sko er nok så følelig —! At vi imidlertid ikke er uten lidelsesfeller fremgår av nedenstående:

«Det siste nummer som er kommet til Europa av «The Commonweal», et av de beste amerikanske katolske publikasjoner, meddeler sine lesere, at det i tre måneder må suspendere sin utgivelse, dersom der ikke innen kort tid skaffes det 26,000 dollars, som det skylder sine kreditorer. I ti år har det — sier det uten forbehold — «vært det eneste katolske litterære blad som har nådd frem til de innflytelsesrike og kultiverte amerikanske kretser». Den skjebne som nu truer det — et organ utgitt av lægfolk — gir anledning til forskjellige refleksjoner som ikke er helt uten bitterhet.

Det er ingen sak for de blade og tidsskrifter som støtter sig til en av de store religiøse ordener — særlig til Jesuittene, eller til mektige forbund — mens derimot så mange håp er bristet, som har inspirert katolske lægfolk, ja også sekulærprester til å utgi et blad for sine idéer — især når disse idéer har gått ut på å bekjempe det doktrinære, det egoistisk-nasjonalistiske, det stereotyp-konservative hos de som de henvendte sig til.

Allerede for 3 år siden forsvant i Tyskland «Abendland» — i Wien har «das neue Reich» slått sig sammen med «Die Schönerer Zukunft», sterkt orientert mot høire, mens i München det modige, uerstattelige «Allgemeine Rundschau» er i hendene på Nazistene og dets direktør efter flere ganger å være truet med døden, jaget i landflyktighet likesom Foerster, direktør for «Die Zeit.»

I Italia er den katolske presse undertrykket eller oppløst — kun en eneste med virkelig kulturverdi: «La Tradizione» i Palermo kjemper ennu for livet, understøttet av sin tapre direktør, Piétro Mignori. Den kommer høist uregelmessig, ofte med flere numre slått sammen til ett.

I Spania er selvfølgelig den katolske presse særlig vanskelig stillet. Der blev forsøkt under krigen av M. Gay å få et månedsskrift «Revista Quincenal» igang, ledet av en utmerket spansk redaksjon og understøttet av hans forlags filial i Barcelona, men det gikk bare nogen år.

I Belgien understøttes den katolske presse helt av gamle aristokratiske familier, som betaler underskuddene — og i Frankrike er også den katolske presse sterkt truet. Vi ser selvfølgelig bort fra den periodiske presse, som utgis av de religiøse ordenssamfund. «La Vie Catholique» støttes av sitt forlag, ellers vilde det neppe klare sig — «Les Lettres» er ophørt å utkomme og «Politique», «l' Aube Nouvelle» og «Esprit» legger ikke skjul på, at de ikke vilde utkomme *uten at der stadig blev samlet inn til dem.*

«Catholique International» balancerer for så vidt, takket være at det ingen administrasjons- og redaksjonsutgifter har. Og tross sitt gamle vel-innarbeidede navn og sine store legater har «Le Correspondent» måtte selge sitt hus og innskrenke sig til nogen få værelser i en privatleilighet.

Det er hårdt for alle de som i kontakt med den helige Faders ord om den katolske presses nødvendighet og betydning stadig må kjempe under mangel på forståelse og støtte av sine egne. Overfor tidens farer, som den står på vakt imot, og med henblikk på disse er dette noget som ligner forræderi. Den i sannhet katolske presse kjemper ikke for å forsvare gamle sociale privilegier, gammel pengetyranni, gamle undertrykkelser. Den søker å være i rapport med den nye tid, det friske spiredyktige såkorn, og fortjener derfor å elskes og hjelpes. Dens menn er nutidens apostler, som ofte blir martyrer — fordi alle mener å kunne «støtte» med ord og bare så få støtter med dåd.

Den trenger ikke vakre talemåter, men handling — hvem har så god råd, at vår katolske presses eksistens kan trygges materielt —?» slutter Maurice Vaussart med å spørre.

«St. Olav» understreker hvert eneste ord!

Legemsøvelser og sport.

II.

Sporten.

Sporten opdrar ungdommen. Vi har allerede hørt at treghetsloven hindrer de fleste mennesker i å opnå det beste utbytte av legemsøvelser. Denne hindring kan overvinnes enten gjennom disiplin eller gjennom gleden over øvelsene. Kan gleden være mest fremherskende, er det det idelle. Ikke bare fordi vi må tvinge oss til så mange ting at det lett kan bli for meget tvang, hvis vi også skulde regne med den under legemsøvelsene, men fordi at gleden er av vesentlig betydning ved dem. Dette alene vilde være tilstrekkelig grunn til å rettferdiggjøre konkurranser tross annen motstand.

Sporten gir ungdommen anledning til å utvikle sig legemlig uten å behøve å tenke direkte på kroppen. Ved sport er all tanke rettet mot seiren og selve legemet blir glemt, så vi ved sport får øvelse i den *ubevisste* kroppsbekjennelse. Tankene blir fri til å beskjefte sig med sjelen i motsetning til den altfor store beskjefte sig med kroppen som er en stor fare for mange unge mennesker. Vi erkjenner en viss fornuftig mening i sportslidenskapen, men sporten må dyrkes slik at den danner et system som utvikler *hele* mennesket.

Sportens betydning for den seksuelle opdragelse lar sig lett påvise. Dr. Pleikart Stumpf sier: Kjenskapet til legemets blodforsyning er av største betydning for forståelsen av gymnastikkens betydning. Her ser vi en vidunderlig regulering. Gjennom muskelarbeid blir syrer fri, fremfor alle melkesyrer, som føres ved stoffskiftet ut i blodet. Gjennom den kjemiske påvirkning utvides de fine blodkar i musklene så de kan ta 10—20 ganger så meget blod som i hviletilstand. Ved flere musklers arbeide, som det er tilfelle under gymnastikk, strømmer blodet til kroppens periferi. Ved fylning av muskelkarene forhindres en opsamling av blod i underlivet. Et organs styrke avhenger av dets blodforsyning. Mange mennesker lider under seksuell overophisselse, som kommer av en opsamling av blod i kjønnsorganene. I gymnastikken har vi et middel til å hindre en slik opsamling gjennom blodfordelingen, og det er således mulig å hjelpe dem som både sjelelig og legemlig lider under overophisselsen. Dette stemmer med gammel gymnastikkopfatning, ved regelrett trening kan dårlige tanker for en stor del utryddes.

Det er fristende å gå litt inn på kjertlene og deres betydning for innresekresjonen. Men vi skal bare fastslå følgende:

Disse kjertlers virksomhet står i en indre sammenheng selv om hver enkelt har et temmelig stort spillerum. En alvorlig forstyrrelse i en av dem kan bringe forstyrrelse i hele systemet.

Kjønnskjertlenes innresekresjon har en central betydning for legemets utvikling og indirekte også for det sjelelige liv.

Disse kjertlers virksomhet blir påvirket ikke bare gjennom blodets kredsløp, men de står også i forbin-

nelse med storhjernebarken. Herav følger at denne livsviktige virksomhet kan bli forstyrret ikke bare av kirurgens blinkende kniv men også av en fordervet fantasi. Derfor kan man heller ikke avhjelpe vår ungdoms «seksuelle nød» eller mildne den ved bøker som jamrer over den og beklager den og som derved nedbryter ungdommens siste motstandskraft og heller ikke utelukkende gjennom legemsøvelser selv om de er istand til å yde stor hjelp. Den egentlige årsak bundet i den syke sjel, i den ubeherskede, seksuelt forgiftede fantasi, som selv er lik en syk kjertel som bringer hele systemet i uorden. Den moderne «kultur», «mote», «kunst» og «moral» gjør sitt beste for å øke ondet, idet nye påvirkninger stadig blir bibragt ungdommen og fyller den med en jammerlig åndsforladt seksualitet.

Da er sportsbegeistringen, som mange mennesker ikke kan forstå, intet annet enn en antitoksin fra naturen mot menneskenes forgiftning. Sportsbegeistringen, som gjerne setter inn for alvor i den halvoksnede alder, er et redningsforsøk fra naturen, et lokkerop: Ut fra den lumre atmosfære som den unges livlige fantasiverden og det unge overfølsomme seksualnervesystem kan føre ham i — ut i den friske luft til sportslige konkurranser og sunt vennskap med andre vordende menn.

På sportsplassen kan din overskytende kraft beskjefliges, en beskjefte sig som bygger op, ikke ødelegger, som gir dig større glede enn synden. Ut, kjemp og bli en fullverdig mann!

Man kan overdrive alt, man kan gi en motgift som er for sterk for organismen. Man må avlede tanken med åndelige midler også, menneskeånden kan ikke fores bare med sport — men en kontrollert sportsbegeistring har sin store betydning for ungdommen idag.

Konkurranser blir ofte frarådet av læger og opdragere på grunn av de sundhetsfarlige og moralske skader som de kan være årsak til. Men man skal ikke helle barnet ut med badevannet. Farene er der, men de kan bringes ned til et minimum. De sundhetsfarlige skader finner vi særlig der hvor det overdrives. Men helt uten farer kan en mann ikke dannes, å tulle ungdommen inn i vatt og plasere den i drivhus er ikke gjørlig. De moralske farer ved forråelse, åndelig forringelse og et overmektig driftsliv må bekjempes gjennom tukt og orden i sportsvirksomheter — men det er ikke lett å gjennomføre uten å at modne og ansvarsbevisste menn tar hånd om saken. Man bør også sørge for en intensiv åndelig utdannelse som en motvekt mot en overbetoning av legemet.

Organisasjon.

Vi må ikke danne sportsforeninger utelukkende for sport — sporten må komme inn som et ledd i opdragelsen og arbeide hånd i hånd med religiøs utvikling. Sportsforeninger må stå i nær tilknytning til ungdomsforeninger, da man ikke kan skille sjel og legeme uten å drepe mennesket.

En viss all round sportsutdannelse er ønskelig for å kunne utnytte de sunde verdier i konkurranser helt ut og undgå de skadelige følger ved ensidighet.

Tilslutt et par ord om sportslederen. I kristelige

sportsforeninger har vi selvfølgelig en fordeling av ledelsen i den geistlige og den verdslige hånd. Den geistlige leder innskrenker sig hovedsakelig til opdragelsen og blander sig minst mulig i det rent sportstekniske, men velger dertil de rette legfolk og er i stadig personlig kontakt med dem. Det er hans oppgave å gi hele den

rette ånd, men legfolkene skal ha den følelse at det er deres arbeide og sak, og at den geistlige hjelper dem.

En legmann fra Saalområdet sa engang:

«Den beste leder er den som til alle tider kan bringe den rette ånd, selv om han ikke forstår så meget av selve sporten. Den skal vi sørge for!»

Pater Lutz's nye bok

DEN KATOLSKKE RELIGION

Fremstillet for moderne protestanter.

Pater Lutz's nye bok har vært imøtesett med de største forventninger, og det kan trygt sies: den skuffer ikke! At pater Lutz er utrustet med omfattende teologiske og filosofiske kunnskaper, at han alltid har formådd å trenge inn til kjernen av de problemer han arbeidet med, det visste man — men vilde han være istand til å gjøre resultatene av sine studier og overveielser tilgjengelig for den almindelige leser?

I den foreliggende bok har han gjennomført denne oppgave, ti det er lykkedes den lærde dominikaner å gi en levende og anskuelig fremstilling av den katolske tro.

De første tre kapitler om Guds eksistens og vesen er kanskje noget abstrakte, men det ligger i sakens natur. Spørsmålet om mulighetene for menneskeåndens naturlige Gudserkjennelse krever dessuten en viss trening i filosofisk tenkning og forutsetter et visst kjennskap til filosofiske begreper.

Men fra kapitlet om den kristne åpenbaring vil bokens fremstilling være tilgjengelig for en meget stor lesekrete. Med stor kraft og klarhet beskrives kristendommens egenart som den av Gud åpenbarte religion med sin derav følgende absolutte sannhet og gyldighet som livsnorm for alle mennesker. Med de skiftende systemers svevende hypoteser som bakgrunn, får man et sterkt inntrykk av tradisjonens og Bibelens realistiske vidnesbyrd om Jesus Kristus.

I kapitlet om de kristne mysterier er disses virkelige karakter og overnaturlige opprinnelse stadig sammenholdt med de teorier som den moderne sammenlignende religionsforskning har fremsatt. Forfatteren viser at den påståtte likhet mellom de kristne mysterier og de antikke mysteriereligioners legender ikke har nogen rot i virkeligheten. «Likheten» skyldes den moderne religionsforskningens bestrebelser etter å gi de kristne mysterier en forklaring som utelukker enhver overnaturlig opprinnelse. Og det forekommer oss innlysende, at det er misbruk av ord, hvis «moderne» her anvendes som

et kvalitetsbegrep, mens det jo faktisk bare er en tidsbetegnelse. Den moderne sammenlignende religionsforskning har bidratt ikke lite til å forkludre begrepene ved å finne «likheter» som kun er overbevisende for dem der har et overfladisk kjennskap til den kristne lære. Studerer man kristendommen nærmere vil man bli slått av dens egenart, som viser dens absolutte uavhengighet av enhver påvirkning fra andre religioner. Av Kirkens eldste historie fremgår at man konsekvent og bestemt avviste gnostikernes forsøk på å tilføre kristendommen nye og fremmede elementer.

Med stor skarpsindighet forklarer pater Lutz dogmenes nødvendighet og betydning for å fastholde, klarlegge og utdype Åpenbaringsens opprinnelige innhold. «Dogmenes innhold er den samme livgivende, oppløftende, frigjørende realitet som Evangeliet gir oss. Dogmene fremhever bare med større klarhet den åpenbarte sannhets egenskap av å være hele menneskehetens felles gode. Ved den dogmatiske tro blir vi oss dypere bevisst at Evangeliet ikke er et ensomt lys, som lyser i det individuelle menneskes indre, men den guddommelige sol som rant op over hele verden.»

Videre redegjør forfatteren for vårt overnaturlige livs beskaffenhet og utvikling, og viser hvorledes vi i Kirken, dette av Kristus stiftede frelsessamfund, blir lemmer på Kristi mystiske Legeme, idet vi gjennom sakramentene blir delaktig i Kristi liv og nåde. Boken inneholder også en ypperlig fremstilling av den katolske moral, hvis oppdragende og høinende virkning tydelig fremheves. Det finnes også utmerkede kapitler om katolsk andaktsliv og om livet hinsides. Endelig gir boken en klar oversikt over Kirkens syn på de ikke-kristne religioner og en påvisning av den lutherske reformasjons misgrep.

Ved sin fullstendighet og sin klarhet er denne bok en meget verdifull tilvekst til vår katolske litteratur. De store hovedspørsmål drøftes inngående samtidig som en rekke bispørsmål berøres i forbigående og forklares i

sin sammenheng med hovedspørsmålene. Man må beundre den koncise og samtidig helt fyldestgjørende behandling som i forbindelse med forfatterens alsidighet gir boken dens vekt. Det er å ønske at den vil få den store lesekreten den fortjener. Den bør leses av katolikker som vil utdype sitt kjennskap til vår religion, av alle som interesserer sig for katolisismen, og ikke minst av dem som tar del i de hyppige diskusjoner om den katolske lære. Man vil da bli spart for de største av

de misforståelser og meningsløse feiltagelser som så alt for ofte har belemret og vanskeliggjort den offentlige og private diskusjon om disse spørsmål. Det må være tillatt å ønske, at i det minste de teologer som føler sig kallet til å optre i den offentlige diskusjon ikke forsømmer gjennom pater Lutz's fortrinlige bok å skaffe sig et førstehånds kjennskap til hvad den katolske Kirke *virkelig* lærer, så de kan skåne sine medmenneskers tid og oppmerksomhet for unødig prosedyre. H. J. I.

Menighetsskolen i Bergen.

Et intervju med sognepresten, mgr. Snoeys.

Mgr. Snoeys med sine lærere og elever.

Sognepresten til St. Pauli menighet i Bergen, mgr. Snoeys, er på et kort besøk i Oslo for å delta i det biskoppelige rådsmøte — og vi benytter anledningen til å be om et intervju til «St. Olav» for å høre litt om den utvidelse av skolelokalene som nu forestår ved menighetsskolen i hans sogn.

Beredvillig stiller mgr. Snoeys sig til disposisjon — man merker kjærligheten til skolesaken og alt som knytter sig til den stråle varmt gjennom alle ordene. Denne kjærlighet som også i sin tid i Tromsø viste sig i handling, da skolen *deroppe* vokste fra 7 til 38 barn på den tid den nidkjære og intenst arbeidende prelat virket på dette sted. Utrustet med erfaringer derfra kom altså mgr. Snoeys for ti år siden til Bergen og — —

«Ja, jeg fant altså en skole der, men den frekventer-tes næsten utelukkende av utenlandske barn av de forskjelligste nasjonaliteter. Den holdt til i to værelser i prestegården, som slett ikke var beregnet til skolerum,

og derfor relativ små, så vi måtte ha formiddags- og ettermiddagsundervisning for å greie pensumet. Det var jeg straks klar over var en uholdbar situasjon.»

«Var der slett ingen «innfødte» barn?»

«Praktisk talt ikke og selvfølgelig måtte alt arbeid legges an på å få fatt i *dem* — det var jo på barn og ungdommen vi skal bygge fremtiden.» Der glimter kraft og vilje til å nå sine mål frem av den imponante prelat-skikkelse, da han fortsetter: «— og det lyktes oss å vinne foreldrenes tillit til *vår* tillit til at skolen vilde bli god og formålstjenlig om de sendte sine barn til den og betrodde dem i vår omsorg. Barna kom — Vårherre sendte oss dyktige og opofrende lærerkrefter, og vi turde gå i gang med innredningen av helt formålstjenlige skolelokaler. Det blev en utgiftspost på 18 000 kroner, hvorav menigheten betalte de 9000 og presteskapet og søstrene samlet resten. Men så fort vokste elevantallet, at den i 1930 igjen var sprengt, og vi måtte

utvide med kappelanens soveværelse. Kun ved å okkupere det kunde vi greie påkjenningen.»

«Og nu —?»

«Går vi til en ny utvidelse som vil skaffe oss store helt tidsmessige klasseværelser og sanitære anlegg. Ved siden av vårt fine gymnastikklokale har vi også nu en moderne sløidskole, så vi er vel utrustet.»

«Hvor mange lærerkrefter har De?»

«Fire kvinnelige og to prester som fungerer som lærere. Alle har de full utdanning — to av dem: pastor Høgh og søster Ansgaria er begge norske og begge fra Bergen, og har derfor særlig gode betingelser for å omgås barna. Ennvidere har jeg god støtte av mitt skoleråd — navnlig av lektor Eek Larsen. Og» — sier sognepresten til slutt — «endelig er vi nu kommet så langt, at St. Paulskirken har en fast plass i menighetens hjerte. Som et betegnende trekk kan jeg nevne, at tannlæge Messel — også medlem av skolerådet — gir gratis en fortreffelig undervisning til guttene i gymnastikk. Og tilsisst det beste av alt: *menigheten ber meget for sin skole.*»

Og så får vi lov til å offentliggjøre hosstående bilde som illustrasjon til sogneprestens ord. Er det ikke en løfterik flokk som de kjærlige lærerkrefter her «lar komme til mig —?»

E.

Internasjonal katolsk pressekongress i Rom.

I dagene fra 3.—9. juni avholdes i Rom en internasjonal katolsk pressekongress. Initiativet er utgått fra Bureau international des Journalistes catholiques, som har sitt hovedsete i Paris, og dets sekretær og drivende kraft, M. Joseph Ageorges, har skrevet et oprop angående denne kongress, som skiller sig ut fra alle andre kongresser, fordi den samtidig betegnes som en valfart, skjønt disse presse-pilegrimer ikke kommer vandrende til fots, støttende sig til sin stav med sekk på rygg. Med ekspresstog, hurtigrute og flyvemaskiner kommer disse verdens travleste mennesker ilende — og deres veier vil på kartet danne en stjerne med St. Peterskirken som centrum. De kommer fra alle hovedsteder og alle de viktigste og toneangivende byer og de kommer fra de mindre steder hvor den katolske presses betydning kan være ennu større og avgjørende enn i de store kulturcentre. En kanonisasjon, Hubert Fournets, vil finne sted mens kongressen avholdes og vil minne oss om — fortsetter Ageorges — hvorledes det eneste virkelige aristokrati dannes, det eneste som har verdi, det som har sine slotter i himmelen.

Fra St. Peter vil de medbringe de evige hemmeligheter, som kun så få vil trenge inn til, men som dog

lærer menneskeheten å leve et lykkelig indre liv. — Ti hvorledes kan en katolsk journalist utøve sitt kall uten å ha vært i Rom?

Det som i sin tid gav Veillot en særstilling fremfor alle andre journalister var hans stadige intime kontakt med Rom — at han kjente og elsket denne by bedre enn så mange av sine kolleger. Og derfor iler nu katolske pressefolk fra hele jordkloden til den by, hvor gatene, plassene, husene, kirkene taler sitt eget minnefylte sprog. «Som engang Veillot, så stans også I foran kirkene, knel foran altrene, foran statuene, foran gravene — følg katakombenes ganger og knel og be blandt de udødelige martyrer! Og vend så tilbake til Eders redaksjoner og Eders penn vil ha funnet nytt liv — en rikere inspirasjon vil føre den — den vil bli mer romersk, d. v. s. sterkere og modigere! Og mens politikerne kjemper for freden mellom folkene, vil denne pilegrimskongress av alle nasjoners katolske journalister bli et bindeledd imellem de, som mer enn andre har i sin hånd å danne folkeskjebnen.»

Paven har allerede uttalt sin store tilfredshet med at en slik katolsk pressekongress nettop i det hellige år avholdes i Rom og hs. Hl. vil motta deltagerne i en privataudiens, likesom kongressen vil få forbeholdt særlig gode plasser ved kanonisasjonsfestlighetene første pinsedag i Peterskirken. Kardinal Verdier og kardinal Liénart gir kongressen sin varmeste tilslutning og fra alle land meldes om deltagelse.

En komite for hele arrangementet er dannet med grev *Dalla Torre*, direktør for «l'Osservatore Romano», og presidenten for det internasjonale katolske journalistforbund, *M. René Delforge*, i spissen. Blandt de øvrige komitemedlemmer finnes navnene på alle chefredaktørene for de ledende katolske organer i alle land, hvorav noen navn allerede er historiske. Således Don *Herrera* fra Spanien, den ungarske presseapostel R. P. *Bangha*, «La Croix»s chefredaktør *M. Merklen* og *M. Francisque Gay* fra «la Vie Catholique» osv.

Tilslutningen er allerede på dette tidlige tidspunkt stor — og kongressens program rikt og allsidig. Foruten at jubelårets kanoniske besøk ved de 4 basilisker inngår som et ledd i kongressen vil der bli ordnet med særlig presseforevisning av hele Vatikanbyen, av museet, radiostasjonen m. m., som ellers ikke er tilgjengelig for offentligheten. Det samme gjelder for katakombene og de pavelige arkæologiske utgravninger. En dag blir viet Assisi, en annen Florens. Selvfølgelig vil der også finne en rekke kongressmøter sted om aktuelle emner som nu beskjeftiger den katolske presse verden over.

Lydige foreldre.

Nei — det er ingen trykkfeil! Der *skal* stå lydige foreldre — *ikke* som de fleste vel mener vi mener: lydige *barn!* Selvfølgelig vilde en slik overskrift høres meget vakrere, men vilde den være *sannere?* Mer tidsmessig?

La oss være enige i at der nu foregår en sørgelig omforandring blandt mennesker — en forandring som foregår i alle stender — hos høie og lave, rike og fattige, i byen som på landet. Ingensteds er foreldrene mer de bestemmende, som av sine barn etter Guds bud blir aktet og æret! De har avgitt sitt scepter, og det som de ikke mer forlanger av sine barn, det gjør de nu selv: de adlyder.

Og derfor kan man nu tale om lydige foreldre.

Det var fornylig i et selskap. Alle de tilstedeværende damer var mødre, og selvfølgelig varte det ikke lenge før talen dreiet sig om barna og «nutidens unge». Tilslutt drøftet man denne ungdoms selvrådighet og tøylesløshet og hvorledes man skulde søke å råde bot på den. Men man blev enig om at det var håpløst, ti «det lå i luften».

Ja — ganske riktig! Men det er i den atmosfære som fedrehjemmet leves i. Og dessverre er i våre dager denne atmosfære nokså lummer — den er lun og slik at den ikke skaper faste karakterer av de unge, menn tvertom svekker de eldres bestemthet og vilje. I de hjem finnes ikke de lydige barn, men de lydige foreldre.

Allerede fra barnets første levedager får det regjere over sine omgivelser — straks det skriker styrter moren til og lar det få hvad det vil. Slik blir det opvartet og bortskjemt, skjønt erfarne mødre og læger sier at det er meget riktigere å la barnet skrike sig trett engang for alle — fra første time av venne det til regelmessig næring og regelmessig søvn.

«Nei — så hårdhjertet er ikke jeg» — sier den unge mor og oppfyller lydig alle babyens ønsker dag og natt. Hvor mange mødre har ikke tatt skade på sin helbred for den lille skrikerunges skyld!

Når så barnet blir større, vokser også dets egensindighet, og foreldrene står rådløse overfor fenomenet. «Han vil det ikke» — med et skuldertrekk opgir man å få barnet til å lyde; men barnet opgir ikke å få foreldrene under sitt tyranni.

Og hvor blir det da av den aktelse og ærbødighet som det skylder sin far og mor?

Og blir barnet virkelig *glad* i sine foreldre på denne måte?

Nei — ti kjærlighet må alltid hvile på respekt og

hensynsfullhet. Og vi får de sønner som lar sig opvarte av sin gamle mor, og vi får de døtre som farens slit og møie ikke kan gi de klær og de fornøielser som kan tilfredse dem.

Foreldre, som tror at det er kjærlighet å være eftergivende overfor sine barn, vil snart få å føle at det er ikke gode frukter som en slik «opdragelse» frembringer. Klager over nutidens ungdom er dommen over nutidens foreldre — la oss ikke glemme det!

Ungdomsfest.

I anledning Sankt Pankratiusdagen — ministrantenes patronatsfest — vil Sankt Halvards Ministrantforening arrangere en ungdomsfest søndag den 14. mai.

Meningen er å samle Oslo Katolske Ynglingeforening, Sankt Olavs Hird, Sankt Gregors barnekor og Sankt Halvards Ministrantforening til en felleskommunion i Sankt Halvards kirke. Etter otte-messen er det festfrokost i Sankt Halvards foreningslokale.

De liturgiske sanger i høimessen kl. 10.30 vil bli utført av Sankt Gregors barnekor med assistanse av O. K. Y.'s sangkor.

Efter andakten møtes alle til en liten festaften. Programmet, som bekjentgjøres senere, lover å bli meget rikholdig. Bidrag til denne ungdomsdag mottas med takk av P. Laudy, vik. sogneprest til Sankt Halvard, Urtegt. 29.

Aftenunderholdning i Fredrikstad.

St. Birgittaforeningens styre har lenge vært i dårlig humør, for vår pengkasse har skrantet; ja, det så næsten ut som den lå på sitt ytterste. Diagnosen var lett å stille: en stadig tiltagende indre tomhet — men den eneste virkningsfulle medisin, klingende mynt, er vanskelig å skaffe i disse tider. Men som så ofte før visste fru Backer råd. Hun fikk nogen av vår lille bys beste kunstnere til å love oss sin assistanse ved en aftenunderholdning, instruerte dem selv og fikk satt sammen et ypperlig program, der bød både på sang, musikk og deklamasjon. Det er vanskelig å si, hvad der gjorde mest lykke: Herrerens Bérard-Andersens, Schwartzotts sen. og jun.' trio, sistnevntes solospill, der ikke står tilbake for mangan fullt moden kunstners — eller fru Apenes' åndfulle oplesning av Ingeborg Refling-Hagens «Jeg vil hem att» og Wildenvey's fornøieligste dikt. Derpå fremsa en purung dame med megen dyktighet H. C. Andersens: «Det har Zombien gjort» og en liten skolepike var fortryllende som «Trine Rar».

Aftenen sluttet med fremførelsen av Bjørnson-Griegs «Foran Sydens Kloster». Fru Branner henrev tilhørerne med sin praktfulle sopran og sitt dramatiske spill, og

«Foran Sydens kloster». — Scenebillede fra Fredrikstad.

priorinnens altparti blev sunget meget vakkert av frk. Evensen. Fru Branner var iført en nydelig drakt, som med beredvillig imøtekommenhet var utlånt av et Oslo-teater. En av byens yngre kunstnere, hr. Ulleberg, hadde, assistert av d'hr. Z. Backer jr. og Kristian Olsen fremtryllet et romantisk sceneri, klostermuren foran den oplyste kirke, badet i måneskinn. Da koret, der blev ledet av organist Almgreen, hadde sunget sine siste strofer, vilde bifallet ikke ta ende.

Efter alt strevet var samtlige assisterende sogneprestens og foreningens gjester ved en forfriskning i prestegården.

Forestillingen samlet fullt hus to aftener i trekk med det resultat, at vår pengekasse er kommet sig av sin farlige sykdom, så vårt styre med sinnsro kan se den nærmeste fremtid imøte.

U. V.-B.

Hørhjemme: —

OSLO. Et vellykket festmøte i St. Halvard. St. Halvard lokalforening for St. Olavsforbundet hadde søndag 30. april arrangert en festlig sammenkomst for medlemmer og interesserte. Efter at man i andakten hadde nedbedt Guds velsignelse over den store sak, forbundet representerer, samledes man i de hyggelige foreningslokaler, hvor frk. Ellen Faaberg holdt et fengslende foredrag over Irlands historie. Foredraget blev lønnet med langvarig bifall. Derefter blev der servert kaffe og kaker. Herr Sigurd Tønnessen vakte stor munterhet med sin humoristiske oplesning. En utlodning — vi takker den glade giver! — avsluttet den meget vellykkede festaften. L.

FREDRIKSTAD. Fabrikkeier Leo Müller er blitt valgt til formann i Fredrikstad tekniske forening.

SYLLING. Varm lyser solen over Lierdalen, gyder gullbrun glans over sovende vide marker. Høi og klar hvelver himmelen sig over den dyp-blå Tyrifjord. Fugler kvirrer og titter og

hilses på de mange, mange blåveis, som soler sig i bakken. Der går klokkekimen gjennom luften med festlig klang. Klengen drar langt langt bort over dal og fjord. Den synger om våren og toner inn den skjønne dag, som skal feires i det lille Gudshus, som ligger i ly av gamle graner ved Oslo-veien. Det er så fredelig stille omkring Sankt Halvards kloster, en festlig stillhet, som naturen er i forventning. Alene det norske flagg blafrer i vinden. — Klokken kimer igjen. Ut av hovedporten treder frem fire hvit-slørede bruder med brennende lys og går til kapellet. Orgelbrus kommer dem i møte, og mens hymnen Jesu corona Virginum toner, kneler de ned foran alteret for å innvie sig til Gud og motta Frans Xaver-søstrenes ordensdrakt. Alteret er smykket med blomster og lys. I prestekoret venter biskop Mangers med mitra og stav sine nye døtre. Ved siden av Hans Højærverdighet står kongregasjonens direktør mgr. Snoeys — for anledningen kommet fra Bergen. Efter at biskopen har rettet det vanlige spørsmål, holder mgr. Snoeys en hjertelig, faderlig tale til de små bruder og til de seks novicer, som avslutter deres første noviciatsår. Ordene går fra hjerte til hjerte, og tilhørerne skal aldri glemme den hl. Petri's ord som talen var bygget på: «Herre, Du vet alt, Du vet at jeg elsker Dig.» — Så følger vielsen av drakten og overrekkel-sen av det sorte slør til novicene. Da brudene kommer tilbake i deres nye klosterdrakt istemmer biskopen «Te Deum Laudamus» for å takke Gud for kallets nåde. Hans stemme lyder så høitidelig gjennom det lille kapellet. Søstrenes kor svarer under orgelspill av pastor Riesterer, som ingensteds føler sig bedre på sin plass enn bak harmoniet. Mgr. Snoeys celebrerer høimessen, hvorunder Herrens nye bruder mottar deres guddommelige Brudgom. — Klokken blir over 12 før vi kommer ut fra kapellet i den strålende vårsol. Nu er der fest i klostret. De høie gjester og alle søstre gratulerer de lykkelige bruder. I middagssolen samles alle, så der kan bli tatt et billede av gjester og husets beboere. En dame av Oslo-menigheten, som overværer høitideligheten, er så vennlig å «knipse», så at pastor Riesterer kan komme med. Middagen forløper i hyggelig samvær. Det er aftan da bilen kommer for å føre mgr. Mangers tilbake til Oslo. Sr. Pl.

— og derute:

KATOLSK MINISTER I U. S. A. I President Roosevelts statsråd befinner sig også en katolikk, nemlig postministeren James Farley. Det er 20 år siden at en katolikk har innehatt en ministerportefølje i U. S. A. — den siste var Charles J. Bonaparte. Ialt har der vært 6 katolske ministre — to ministre konverterte efter sin embedsnedleggelse.

HOLLAND. Tross de dårlige tider har de hollandske katolikker påtatt sig en kjempeoppgave, idet de utgir et eget konversationsleksikon. 90 redaktører og 550 medarbeidere av alle videnskapsgrener har tilsagt sin assistanse. Forlaget Joost van den Vendel i Amsterdam gir det et praktfullt utstyr, så at «Katholiske Encyclopaedie» blir på høide med alle lignende publikasjoner. Det første bind er utkommet og lover godt for det nye verk.

TALENDE TALL. Europa har flere kristne enn noen annen verdensdel, hvorav 15,8 pct. er katolikker — 6,74 pct. protestanter — 6,45 pct. ortodokse.